

פ' בהר

[מרבנינו בעל שמועה טובה ז"ל]

את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני ה', בתום
 הגיגה דף ג' ע"ב ד"ה ומי כעמך ישראל
 גוי אחד בארץ, כתבו, אמרינן במדרש שלשה מעידין
 זה על זה ישראל ושבת והקדוש ב"ה, ישראל והקדוש
 צורך הוא מעידים על השבת שהוא יום מנוחה,
 ישראל ושבת על הקצ"ה שהוא אחד, הקצ"ה ושבת
 על ישראל שהם יהודים באומות, ע"כ וזקינינו רבינו
 הק' לבי מזידיטשוב זי"ע בעמין את זאת ברמז
 בפסוק יהוד עול מלכות שמים בפסוק שמע ישראל
 ה' חלקינו ה' אחד, שמ"ע ר"ת ש"בת מ"עיד ע"ס
 ישראל, שה' חלקינו ה', הוא אחד, שמ"ע ר"ת
 ש"בת מ"עיד ע"ל ישראל, עם ה' חלקינו ה',
 שישאל הוא אחד, שמ"ע ר"ת ש"בת מ"עידים ע"ליו,
 ישאל עם ה' חלקינו ה', שהשבת הוא אחד, ודפח"ח
 ושי", ונראה לרמז כאן צהכתוב שלשה, הקצ"ה
 ישראל ושבת, את שבתתי תשמרו, זה השבת, ומקדשי
 תיראו, אלו ישראל וכמו שבי רש"י ז"ל צפ' קדושים,
 כי מזרעו נתן למנך למען עמא את מקדשי, את כנסת
 ישראל שהוא מקודשת לי, אני ה' זה הקצ"ה, ור"ת
 כל הפסוק מספרו חלק קי"ח כמנין שמ"ע י"שראל
 ה' חלקינו ה' אח"ד, כי אלו השלשה שמעידים
 זה על זה מרומזים בפסוק שמ"ע י"שראל וגו' כנ"ל
 בשם זקינינו הק' זל"ל, והבין.

(ממוה"ר ישעי' ווייס נ"י ששמעו מרבנינו ז"ל

בשם אחיו רבינו בעל שמועה טובה ז"ל)

[אח"ח 1234567]

[מרבנינו ז"ל]

את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני ה',
 וכמוך ל"י אתם בחקתי תלכו וכי רש"י
 ז"ל שחיו עמלים צחורה, נראה לפרש סמיכות
 מקראות אלו בענין התפלה, נודע מהבשטח"ק זי"ע
 בענין סגולת לימוד החורה חיקף אחר התפלה, כי
 אחר שהתפלל האדם תפלתו ברגש והתלהבות להצוצ"ה

רוח השפן להחגרות זו באיזה מדה רעה כמו
 כעס גאוה תאוה וכדומה וזה יחטוף ממנו
 התפלה, ע"כ העלה לזה שחיקף אחר התפלה יקבע
 שיעור ללמוד החורה הק' וזה יצריחנו ממנו לבל
 ישעינו, ורבינו המגיד הק' רד"ב ממעשריטש זי"ע
 פי' אמרם ז"ל (צרכות י' צי') מ"ד לא תאכלו על
 הדם לא תאכלו קודם שתתפללו על דמכם, (מוצא
 גם בנועם מגדים פי' אחרי משמו) כי שם האדם
 בעיקרו אינו אלא דם, ועל ידי התפלה הוא ממשיך
 אליו חלופ"ו של עולם ונותנים לו אות חל"ף ונעשה
 אדם, וזהו לא תאכלו צעוד ששמכם אינו אלא דם,
 עכד"ק, ונראה לרמז זאת כאן, דהנה הר"ת של
 א"ת ש"בתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני ה' וי'
 ר"ת א"ד"י ש"פתי תפתח וי"פי י"גיד ת"הלתך
 עם ה' יותר, הנה ירמז על התפלה אחר שהתפללה
 האדם והמשיך אליו אות ה' חלופו של עולם, ע"כ
 סמוך ל"י אתם בחקתי תלכו, ופי' רשי"ל שחיו
 עמלים צחורה, כי סגולה עוצה היא להיותו קובע
 שיעור לעמל צחורה אחר התפלה להנצל מהחגרות
 הילך, ושיתקבל תפלתו, (כמ"ש צפ' וירא).

(ממוה"ר משה יוסף גליק נ"י ומומה"ר ישעי'

ווייס נ"י בשם רבינו ז"ל שהרחיב בפירושו

של הכתוב וזהו שזוכרים)

פ' במדבר

[מרבנינו ז"ל]

לבנימין אצידן בן גדעני, נודע אשר צרא מזכי
 אבא חף לאחר פטירת אביו מעוכ"ז את
 הבן מתנהג בדרך הישר הרי מזכה את אביו בעוכ"ב
 (כנודע ממדרש ממעשה דרבי עקיבא שלמד לבן
 המת לומר קדיש וזהו העלה את אביו מדין גיהנם),
 ויש לרמזו בפסוק זה, לבנימין אחיו לכן ימין,
 ורצונו אתם יש לו לאדם בן הולך בדרך הימני שהוא

ההמתקה נזכה לקיצוץ גלויים צ"ב והשיב לב אבות
על צנים ולב צנים על אבותם חמץ, והבן.

(שמעתיו מהרה"ג חנניא יו"ט ליפא טייטעלבוים
אב"ד ניר באסור שליט"א בשם רבינו חותנו
זצ"ל)

דרך הישר דרך קדושה אשר בשם ימין יכוה, אז
אציד"ן נוט"ר אצ"י ד"ן היונו כשדנין את האב
בעולם העליון על מעשיו שטשה בעוה"ז הרי צ"ן
הזה, גדעני, פי' גודע ומכרית כל המשמינים
והמקטרגים שעל אציו ומזכרו לעוה"צ.

(ממוה"ר חיים שלמה שווארץ נ"י תהמ"ח
מדעברעצין כעת במאנטרעאל בשם רבינו ז"ל,
ואולי הוא מרבינו בעל בני שלשים ז"ל)

[מרביו ז"ל]

פ' נשא

[מַרְבִּינוֹ ז"ל]

והתודו את מעלתם אשר עשו וכשיב את אשמו
בראשו והמישתו יוסף עליו וגו', מוצא בס'

אך פרי תבואה מהב"ל מליסקא ז"ל בשם הב"ק ר' דוד דייטש זי"ע שפי' ככאן והשיב את אשמו בראשו (מוצא צפנים לפי וישלח) עפי"מ שבי במהרש"א ז"ל על הא דאמרו חז"ל כל העושה מצוה אי' בעולם הזה מקדמתו והולכת לפניו לעוב"צ שנא' והלך לפניך לזקיק וכו', וכל העובר עצירה אחת מלפפתו ומוליכתו ליום הדין שנא' ילפתו אורחות דרכים וכו' וכתב הוא ז"ל וח"ל דידוע כי מעשה האדם מולידים מלאכים כפי מעשיו הן לרעה ח"ו הן לעובה, ושינה לשונו במצוה מקדמתו והולכת לפניו ובעצירה מלפפתו ומוליכו ע"ד משל כי למי שמוליכין אותו למקום שמחה ועובה אין לריק המוליכו לאחוז אותו בידו ולהוליכו כי צוודאי ילך אחר המוליכו ולא ישמוע ממנו כן הוא במצוה, אבל ההולך לגרם לריק המוליכו ללפתו ולאחוזו שלא ישמוע מליך אחריו כן הוא בעצירה, ע"כ, אמנם אם עשה תשובה אז גורם ע"י התשובה שהמלאך הרע נהפך לעובד וזהו ואת אשמו ישוב בראשו, עכ"ה"ק, וגרסה להוסיף בסיום הפסוק דהנה שתי צחינות תשובה הם תשובה תחלה זה עזיבת החטא וחרטה והוא תשוב ה' תחלה לגבי ו', ותשובה עילאה שהוא מסירת נפש לה' יתברך ונקדוש השם והוא תשוב ה' עילאה לגבי יו"ד, וזה מפרש הכתוב בעלמו והשיב שפי' התשובה ישוב את אשמו זה מלאך הרע להיות בראשו מקדמות והולכת לפניו, שמזדמות נעשו זכויות כנ"ל, ומפרש הא"ך וזהו אמרו וחמישתו זה החמישיות שצ"ס שהן השתי ה"ה הן

נִשָּׂא אח ראש בני גרשון גם הם לבית אצתם למשפחתם, הכה למוד התורה לריבה להיות לשמה, ופי' זו רבינו הצעש"ט הק' לשמה היינו לשם האות צעמם, פירוש להעלות אותיות התורה בכל דבר ההוא בעולם, וזהו נשא א"ת, פי' שצא לאווי לנשא אותיות התורה מאות א' עד ת', עד ראש, זה ראש וראשון הצוצ"ה, והיינו למוד תורה לשמה, וזה יזכה בני גרשון גם הם היינו שאותיות התורה שנלמדו שלא לשמה ונתגרשו מן הקדושה גם הם ינשא ויעלה אותם לשורשם העליון, (ראה נלך חסד על אצות פ"א מי"ג ודאשתמש צתגא חלף מה שפי' שם) עוד יראה לומר, גם זה לשון רצוי, הם אותיות מ"ה לשון ענוה, ורצונו בני גרשון גם, אותיות התורה שנתגרשו יחוספו ויתרצו אל הקדושה, ע"י ה"ם זה מ"ה ענוה, ועי"ז לבית אצתם למשפחתם, פי' יעלה אותם לשורש האצות הק' שקיימו כל התורה כלה קודם שנתנה, וזכון.

עוד יאמר נשא את, פי' ע"י אותיות התורה
שמא' עד ת' מנשאים וממתיקים הדינים
הנרמזים בחיצת, רח"ש, דהיינו חלקים צרופי ח'
ח"ל חל"ה חלכ"י חלקי"ם גי' ר', חלקים פשוט
גרמז באות ח', חלקים צמלוי יודי"ן חל"ף למ"ד
ה"י יו"ד מ"ם גי' ש', ואז נזכר אשר בני גרשון
גם הם לבית אבתם למשפחתם, דהיינו שצגמר